

Nâzım Hikmet Ran - Yeşil Elmalar (Romanlar II)

Yapı Kredi Yayınları, s.152-154

Ayşe sabahtan beri bir şey yemedi. On parası yok. Ölüme giderken bütün gemileri yakmıştı.

Ayşe sabahtan beri bir şey yemedi. Fakat aç değil.

Sabahtan beri sokaklarda dolaştı durdu. Fakat yorgun değil.

Sevmek nedir bilir misiniz okuyucularım? Hiç sevdiniz mi okuyucularım? Eğer sevmek nedir biliyorsanız, sevmişseniz, Ayşe'nin niçin aç ve niçin yorgun olmadığını anlarsınız.

Sevmemişseniz, ben ne kadar dil döksem burada, size ne kadar anlatmaya çalışsam, boşuna nefes tüketmiş olurum.

Gece...

Ayşe yüreği çarparak Halit Cemil'in sokağına saptı. Koşar gibi yürüyor. Başında yeşil şapkası var yine. Yine yeşil şapka fenerin altında durdu. Ve yine yeşil şapkalı kadın apartmanın pencerelerine bakıyor.

En üst kattaki pencereler karanlık.

Halit Cemil'in odasında lamba yanıyor. Hiç ağlayacak kadar sevinç duyduunuz mu okuyucularım? Eğer bu çeşit bir sevinçle bir alev gibi yanmışsanız, Ayşe'yi anlarsınız.

Kapıyı çaldı. Tıpkı o geceki gibi, kapı açılmadı. Ve tıpkı o geceki gibi orta kat pencerelerinden bir erkek başı uzandı.

Ayşe bağırdı:

“Halit,”

Yukardan ses geldi.

“Ayşe!”

Bir dakika, bir saat, bir yıl, bir saniye, Ayşe için ölçüye sığamayacak kadar uzun, kısa bir zaman geçti.

Apartmanın kapısı açıldı.

Ayşe yine aynı fenerin altında Halit Cemil'le karşılaşüyordu.

“İsterseniz sizi yukarı kadar götüreyim, merdivenlerimiz karanlıktır.”

Halit Cemil bu sefer yeşil şapkalı kadının cevabını beklemedi. Kucakladı onu.

Merdivenlerden, karanlık, yine böyle bir gece karanlığı, yanıp sönen kibritlerle, yer yer kan lekeleriyle aydınlanmış olan merdivenlerden Ayşe'yi kucaklarında çıkarmaya başladı.

Ayşe o kadar kendinde değildir ki, bir gece evvel tıpkı bu kollar kadar kuvvetli, fakat sarılışları bu kollarinkine hiç benzemeyen başka kolların kendisini başka bir merdivenden böyle kucaklayıp götürmüş olduğunu bile hatırlayamıyor.

Bir Fransız romanında, sevdiği kadını böyle kucaklarında taşıyarak merdivenlerden çıkaran bir delikanlı vardır ki, basamaklardan çıktıkça kollarındaki yükün ağırlığını hisseder. Ve yukarda kapının önüne geldiği vakit, taşıdığı kadının ağırlığı altında ezilir. Bu delikanlı ya çok cılızmış, ya kollarında taşıdığı kadını doludizgin, Halit Cemil'in Ayşe'yi sevdiği kadar sevmiyormuş.

Halit, şimdi kendinde öyle bir dev kuvveti hissediyor ki, ayın çengeline bir ip merdiven assalar o, kucaklarında Ayşe'yle bir solukta tırmanabilir bunu.

Oda kapısı açıktı.

İçeri girdiler.

Ayşe, bir hasta çocuğa gösterilen itinaıyla yatağın üstüne bırakıldığını hissetti.

Gözleri açıldı.

Yüzünün üstünde büyük mavi tatlı gözleriyle Halit Cemil'in yüzü var. Halit Cemil hasta bir çocuğa masal söyler gibi konuşuyor.

Fısıltıyla, severek, acıyarak:

“Ayşe! Ayşe'm benim. Ölmedin demek! Yine bana geldin demek yeşil şapkalı kadın! Bir daha gitmeyeceksin!”

Ayşe, Halit Cemil'in gözlerine bakarak sayıklayan bir çocuk gibi cevap veriyor:

“Yaşamak istiyorum Cemil. Işığı senin gözlerinde görüp, sesi senin kulaklarında duyarak yaşamak. Yaşamak istediğim için hep seninleyim artık. Yaşamak istediğim için bir daha gitmeyeceğim.”